

Wees Aandachtig!

Wees Aandachtig!

@P.J. Hession, 2018

Alle rechten voorbehouden

Brave New Books

www.bravenewbooks.nl

ISBN 978 94 021 7750 3

Met dank aan: Annelies, mijn familie, de familie Leuntjens, Romanie,
Cederic, Chris

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Dit is een fictief werk. Namen, locaties, karakters, gebeurtenissen en dergelijke zijn het resultaat van de auteur zijn verbeelding. Enige overeenkomst met personen of gebeurtenissen zijn louter toevallig.

Eerste druk

Noiro2

- Gelimiteerde Editie -

Hoofdstukken

WEES AANDACHTIG!

1. In Gebreke..... (p. 7 – p.40)
2. Een Daad Uit Nostalgie..... (p.41 –p.96)
3. De Overhand..... (p.97 –p.149)
4. Morituri Te Salutant..... (p.150 –p.207)
5. Ode Aan De Dood..... (p.208 –p.272)
6. Wacht Op Mij!..... (p.273 –p.351)

1. In Gebreke

Een kille herfstavond, een seizoen dat paste bij de industriestad die rustte op zijn vergane glorie. De kraaien vonden hun weg naar de metalen, kolossen van constructies op de verscheidene werkterreinen. De straten waren leeg. Het maanlicht richtte zijn glans op het half natte wegdek. De ooit zo grote industriestad blies z'n stoom uit via de rioolgaten die de straten in een grote rookwolk omdoopten. Het monochrome kleurenpalet markeerde de depressiviteit die langs de baan kleurloze cafeetjes en troosteloze huisjes te vinden was.

In één van die cafeetjes zat een man van midden de 20 te genieten van zijn zelf gerolde sigaret en zijn glaasje whisky. Op het ronde, houten tafeltje lag zijn beige hoed die metafoor stond voor zijn humeur die avond. De rook van de sigaret smolt samen met die van de andere eenzaten die hun turbulente leven voor de zoveelste keer aan het doorlopen waren. Op de achtergrond klonk een treurig jazzmelodietje waardoor het geluk werd gerelativeerd. De man met de lange, zwarte regenvest en het zwart-wit gestreepte hemd kreeg bezoek aan zijn tafel. Een jonge, joviale Aziatische figuur nam plaats aan de overkant van de ronde tafel. Hij lachte en krikte meteen de sfeer op.

“Je bent laat”, zei de man met een zware, geïrriteerde stem voor hij een stevige trek van zijn zelf gerolde sigaret nam.

“Kom op, Brian. Ik heb je een jaar niet gezien en dat zijn je eerste woorden tegen me?” zei de Aziatische man terug met een glimlach. Hij droeg een donkere trui met een rolkraag. De sereniteit werd enigszins verstoord nu dat hij erbij zat. Enkele mede cafégangsters

draaiden zachtjes hun hoofden naar waar de woorden vandaan kwamen. Brian walste het bodempje whisky in zijn glas. Hij antwoordde niet op de vraag.

“Dus...hoe gaat het?” vroeg de Aziatische man om het gesprek op gang te trekken.

“Ik mag niet klagen”, vermoordde hij de conversatie opnieuw.

“Je hebt veel gemist toen je weg was...hoelang ben je al terug in de stad?” vroeg hij. Brian haalde zijn schouders op en giste zijn antwoord.

“Enkele weken.”

“Weken? En nu pas neem je contact op met je goede maat Zino? Jij bent altijd een druk persoon geweest, hé? Altijd maar werken, dat zit in je bloed.” Zino vuurde de woorden snel af op zijn maat over de tafel.

“Wat heb ik dan gemist?” vroeg hij.

“Goh, om te beginnen moet je weten dat Dikke Max is opgepakt...”, vertelde Zino geanimeerd terwijl hij aan het denken was. Brian viel hem in en zei dat hij de feiten al vernomen had.

“...je hebt een grote vechtpartij gemist op de hoek van De Reynaert en het grote plein...dat zal het zijn, denk ik”, somde hij alles in een razend tempo op. De jazzmuziek in de achtergrond begon langzaam op tempo te komen. Ook kwamen er enkele mensen bij die iets te eten of te drinken zochten, ze keken toeristisch rond.

“We missen je, Brian!” Zino uitte zijn hart. “We missen je instinct en je organisatorisch talent.” Brian keek hem hoogdravend aan. Zino smeekte bijna om hem terug in het vak te krijgen.

“Nee, Zino...”, zei hij na het bodempje alcohol uitgedronken te hebben.

“Dingen stelen doe ik niet meer. Veel te veel risico’s voor wat het maar waard is”, bleef hij koel. Hij deed teken naar de café-uitbater vooraan in de tent dat hij nog twee glaasjes kon gebruiken.

“Kom op, we missen je. Er is niemand die de mensen zo kan manipuleren als jij!” Als hij kon zou hij op handen en voeten zitten om te smeken, maar zo ver ging hij niet.

“Nee, Zino. Ik wil geen jaar meer in de bak zitten omdat ik iemand zijn weksalaris steel. Die tijd is voorbij. Ik wil dat risico niet meer nemen”, hield hij het been stijf.

“Dat was één keer? Dat was gewoon ongeluk. Je bent in 10 jaar tijd één keer betrapt. Sta je er nu dan zoveel beter voor?” Zino bleef zeuren.

“Ik kan tenminste zeggen dat ik een eerlijk leven probeer te leiden.” Intussen kwamen de twee kleine glaasjes whisky toe. De eigenaar die mooi in het kostuum gewaad was, zette het glas met gevoel neer op het tafeltje. Een stilte viel tussen de twee jonge kennissen. Zodra de ober weg stapte, nam Brian zijn glas.

“Het is vriendelijk, maar ik drink niet!” sloeg Zino het drankje af.

“Ze zijn allebei voor mij”, counterde Brian. Er hing weer een korte stilte tussen de twee. Het geroezemoes en de lichte jazzmuziek galmden langs de muren van de tent.

“Hoe was Quebec?” vroeg Zino die teleurgesteld onderuit gezakt hing op zijn houten stoel. Hij keek hem bedrukt aan.

“Het is leuk om te zien dat toch iemand in mijn familie het gemaakt heeft”, zei hij zelfminachtend terwijl een ferme slok whisky zijn keel inschoot.

“Heb je haar gefeliciteerd van mij?”

“Ja, ze stelde het op prijs.” Brian viste zijn portefeuille vanuit zijn achterzak en klapte deze open. Zino had geen idee wat hij aan het zoeken was.

“Kijk!” Hij haalde een foto uit van het kindje waarover het onderwerp ging. Zino nam het vast met zijn vingertoppen.

“Wat een schat”, reageerde hij enthousiast.

“Inderdaad”, zei Brian triest. Hij beseftte al te goed dat zijn leven niets voorstelde in vergelijking met dat van zijn succesvolle zus in Canada. Zino gaf de foto weer terug waarop Brian het meteen wegborg.

“Ik denk dat het tijd is dat ik ga!” zei Brian die meteen zijn stoel naar achter schoof. Terwijl hij recht stond, kiepte hij zowel zijn half glas als zijn ongeroerd glas whisky achterover. Zino keek hem bezorgd aan terwijl hij dat deed. De sobere jazzmuziek op de achtergrond was inmiddels weer terug en klonk luider dan ooit.

“Laat af en toe nog iets van je horen, hé?” meldde Zino net als Brian zijn lange manteljas aanschoof. Hij knikte alsof hij het niet meende. Een seconde later stak hij weer één van zijn zelf gerolde sigaretjes op. Zonder om te kijken of maar een blik te werpen naar zijn oud-vriend verliet hij het café. De normaal zo enthousiaste Zino bleef achter met een kater uit de melancholische herinnering van de persoon Brian. Het leven gaat nu eenmaal door, dacht hij dan. Brian besloot uiteindelijk om het deken der nacht naar zich toe te trekken. Na zijn kort afscheid strompelde hij het doffe cafeetje uit met een blik starend door de civilisatie.

Als een eenzame figuur stapte hij de blinde straten op gewaad in z’n anonimiteit. Door de hoed en de lange, zwarte regenjas met opgestoken kraag wist alleen de maan wie hij was. Brian slenterde en telde de tegels van het voetpad af. Het geklik van zijn herenschoenen weerkaatste door de straat. De peuk van zijn sigaret viel soms op als een helder lichtpuntje op de donkere achtergrond. Hij wierp z’n blik omhoog in één van de felle, oranje straatlichten die moeite hadden om het donker op te heffen. Verder kijkend dan

het humane speurde hij de nacht af naar sterren. Geen enkele vond hij in de duisternis, alleen maar de volle maan die de schaduw over hem liet vallen. Zijn slenterpartij ging door. Met de kijkers gericht naar het asfalt passeerde hij enkele leegstaande gebouwen die omringd stonden met prikkeldraad en allerhande protestbordjes van niet zo lang geleden. Slogans als 'Geef ons werk!' en 'Hoe moet het verder!' waren te lezen op de borden tegen een hek. Brian negeerde bewust de kreten van de geesten van ontslagen arbeiders, omdat hij beseftte dat het zwaard ook boven zijn hoofd hing. Het was een kwestie van tijd. Zijn stad was een zinkend schip en hij kon nog maar net zijn hoofd boven water houden, al was dat nog zacht uitgedrukt. Tussen de grijze gebouwen en de lege straten vond hij de weg naar zijn appartementje. Hij slenterde naar zijn kamer in een groot, smal gebouw geboetseerd uit bruine baksteen waar enkele raampjes van verlicht waren. Hij liep in een klein tussenstukje tussen hal en trap, daar was er nog een andere man die naar buiten liep met zijn paraplu in de aanslag, ook al regende het niet. Brian maakte de omgekeerde beweging, hij nam de trap die bedekt was met een fluwelen bekleding die al jaren niet meer was gewassen. Uit gewoonte nam hij zijn hoed van zijn hoofd, terwijl hij de smalle, draaiende trappengang opklom. Al sloffend kwam hij aan op zijn verdieping. Met een gouden sleutel die hij uit de binnenzak van zijn regenvest toverde, opende hij de witte deur in de sobere gang. Hij knipte de schakelaar om en verlichtte zo zijn woning. Het appartementje waarin hij woonde had wat weg van een goedkope hotelkamer zonder enige luxe. In het eerste deel stond een klein keukentje bestaande uit een oven en een gasvuurtje. Alles was niet bijster groot, juist groot genoeg om erin te kunnen staan. De keuken was afgewerkt met groen-witte tegels onder een opvallend behangpapier met een bloemenmotief op. Het tweede deel was het

woonkamer gedeelte, daarin stond onder andere z'n bed, de houten tafel met twee stoelen in slechte staat en een ligzetel. Het was er aan te zien dat hij er niet veel tijd in doorbracht, maar toch bleven de betalingen wel komen. Met een vermoeide nekslag merkte hij enkele enveloppen op verspreid over de deurmat waarop hij stond. "Verdomme!" vloekte hij in zichzelf toen hij het zag. Hij verplaatste zijn voet en zag de voetprint van zijn herenschoen in de bovenste, bruine envelop gedrukt staan. Met een diepe zucht nam hij het kleine stapeltje enveloppen op. Hij kon al raden wat erin stond. In de bovenste brief van het stapeltje stond er in het groot en rood op: 'laatste aanmaning'. Met enige frustratie smeed hij de brief terug op de grond, de tweede die hij opnam was terug een waarschuwing dat hij uit zijn appartement kon worden gezet als hij zijn achterstallige huur weigerde te betalen. Al was het niet van weigeren maar gewoon van niet kunnen dat de huur onbetaald bleef. Bij de derde brief wou hij zelf geen moeite meer doen om deze open te maken. Hij wist toch dat het opnieuw miserie ging zijn. Hoe minder je weet, hoe beter, want het leven is toch alleen maar tijdverdrijf tot dat je sterft, zo redeneerde hij.

Met een zorgelijke en gestreste blik besloot hij de dag te laten voor wat het was. Hij nam de drie enveloppen tegen zijn zin mee en smeed ze op z'n nachttafeltje bij de andere brieven. Het stapeltje begon al flink te groeien, zo zag hij. De zorgen bleven spoken door zijn hoofd als een gevangen gedachte. Het enige dat hij nu kon doen was zich omdraaien in z'n bed en hopen dat hij nog een dag langer z'n stulpje kon behouden.

Na een zware ochtend te hebben gehad waarin hij zich nog altijd angst inboezemde over zijn achterstallige betalingen, was hij zoals gewoonlijk naar zijn werk vertrokken. In een oude, roestige

metaalfabriek werkte Brian. De grijze, betonnen muren en de torenhoge, duistere rookpluimen maakten van het gebouw niet de meest aantrekkelijke fabriek. Ze was omringd met een groot hekken waar er bordjes van levensbedreiging ophingen voor wie er probeerde in te breken. In de fabriek zag het er zeker niet meer aantrekkelijker uit dan erbuiten. Binnenin was het stikheet. De metaalspatten vlogen op de vuile, stoffige grijze vloer. Alle arbeiders hadden zweet en zwarte plekken op hun voorhoofd als bewijs van hun zware werk. Het geluid van het kletterende metaal liet het hart van de fabriek slaan. Ergens in een bureautje bovenop zat Brian te wachten op een stoel. Het kantoortje had een mooi, overzichtelijk uitzicht op de werknemers beneden, al toonde hij weinig interesse voor het spectaculaire uitzicht. Hij zakte een beetje onderuit op de houten stoel die voor een eiken bureau stond waar veel verschillende dossiers op te vinden waren. Hij keek zelfzeker rond en zag enkele foto's aan de muren hangen die de geschiedenis van het bedrijf weergaven: van de eerste handdruk met hun Chinese partners tot de nodige vergunningen. Het geluid van gesleepte goederen in de fabriek werd onderbroken door de opengaande deur achter hem, Brian schrok niet en bleef voor zich uit kijken. Een man van rond de 40, strak in het pak bleef stil staan naast zijn stoel. Uit beleefdheid stond Brian op en schudde hij met zijn dikke eeltlaag het zachte handje dat nog geen arbeid gezien had. De man in z'n traditioneel, grijs-wit kostuum ging voor hem zitten achter het bureau. Hij opende het knoopje van z'n jas terwijl hij de zitbeweging maakte. De man was licht kalend en droeg een rechthoekige bril uit een dik, zwart montuur. De tegenstelling kon niet groter zijn, want Brian zat er bij in een dik, wit-bruin geruit werkhemd waarbij de bovenste drie knopjes z'n wit onderhemdje onbedekt lieten. Verder

droeg hij een stevige, zwarte werkbroek en veiligheidsschoenen waar er spatten verf en andere materialen op te bespeuren vielen. “Dus, Brian, ik heb gehoord dat jij mij iets wou vragen over je loon, klopt dat?” sprak de man achter het bureau. Hij sprak met een overdreven, beschaafd Vlaams accent.

“Ja, dat klopt. Ik moet meer geld verdienen”, uitte hij vastberaden. De uitspraak schokte de man aan de overkant alsof het een persoonlijke aanval was.

“Wat? Brian...in deze economie? Wees blij dat je geld verdiend!” klonk het antwoord.

“Toch, ik moet mijn rekeningen kunnen betalen”, gaf Brian rustig zijn tegenargument.

“Brian...kijk, ik zal meteen duidelijk zijn. Waar de toekomst ons brengt, weet ik niet, maar je weet zelf ook dat het er niet goed uit ziet, hé? De bedrijven in de buurt vallen als vliegen, snap je? De industrie is aan het sterven, Brian!” maakte hij meteen zijn punt. Brian bleef echter vastberaden en vertrok zijn gezicht niet.

“Ik werk hier vijftig uren per week en ik kan mijn appartement niet betalen. Vind je dat normaal?” Brian wou het gevoel opdringen dat het bedrijf hem iets te goed had. De man in het pak had er bijna genoeg van. Het was gewoon een nutteloos getouwtrek tussen twee argumenten die elkaar uitsloten.

“Ik zal het nog eens zeggen. Wees blij dat je al werk hebt, niet veel bedrijven zouden iemand aannemen met een strafblad. Tart je geluk niet, Brian!” Hij zette zijn bril van zijn neus en begon te zweten. Brian bleef er ijskoud bij, hij zuchtte en keek met zijn blauwe ogen recht op de bezweten smoel van zijn baas. Met een diepe zucht had hij zijn kaarten op tafel gegooid en verloren. Stilzwijgend verliet hij het kantoortje als de wind. De baas bleef

verweesd en vermoeid achter z'n bureau terwijl hij de jonge man zag weg stappen.

Niet veel later stond Brian terug beneden op de werkvloer. Hij had intussen z'n witte helm op z'n hoofd gezet en werd meteen opgewacht door enkele medewerkers.

"Hoe is het gegaan?" vroeg iemand. Een van zijn medewerkers had een dikke, zwarte snor, droeg een rood T-shirt met gaten in en was een paar decennia ouder dan Brian. De twee liepen tussen het gekrijs van de machines door naar hun werkpost.

"Niet goed!" schreeuwde Brian boven het geluid van de industrie.

"Ik wist het. Ze zijn de goede, eerlijke, hardwerkende arbeider aan het uitmoorden!" reageerde z'n collega over emotioneel. Brian bleef er rustig onder alsof zijn mening toch niets uitmaakte, wat het doorgaans ook niet deed.

"Het zijn vreemde tijden, Stef!" riep hij terug. De twee wandelden tussen de spatten metaal door, zodat ze uiteindelijk hun werkplaats konden bereiken.

"Luister! Als ik iets voor je kan doen...moet je het gewoon maar vragen, hé?" bood Stef vaderlijk zijn hulp aan de jonge Brian.

"Ik waardeer het echt...maar we zitten allemaal op dezelfde boot!"

sloeg Brian het offer respectvol af. Hij kreeg ondertussen nog een schouderklop van een voorbijgaande collega bedekt met zwarte vlekken. Brian deed z'n flanellen hemd af en onthulde z'n wit onderhemdje en zijn blote armen, zo te zien had hij wel wat spieren gekweekt van elke dag meer dan 8 uur metaal te staan bewerken.

"Wij zijn het bloed van de stad, zonder ons slaat het hart niet meer!" verwoordde Stef het lyrisch. Brian trok op zijn eentje een zware kar op wieltes voort over de gladde, vlakke, betonnen vloer. Z'n armspieren en schouderspieren toonden zijn musculaire bouw wanneer hij de kar voorttrok. Terwijl Brian enkele grote, ijzeren

staven uit de kar sleurde en ze op z'n aanbeeld legde, stopte zijn maat maar niet met praten. Met de handschoenen om gaf hij een eerste wilde slag op de metalen staaf met z'n hamer. Zodra het repetitief proces van het persen was gestart, werd het gezaag van zijn maat en tevens collega naar de achtergrond verbannen. De gedachten klonken weer luider door zijn grijze massa. Bij iedere ritmische slag nam de focus af en de frustratie toe. Een klik in zijn hoofd maakte de beslissing om iets drastisch te doen, maar voorlopig kropte hij nog alles op. Met een lege blik, gefronste wenkbrauwen en de tanden knarsend op elkaar beseftte hij dat dit niet het leven was waar hij verder mee wou doorgaan. Hij was het beu om altijd tegen de golven in te beuken.

Na opnieuw een lange dag achter de rug te hebben met veel overwerk en weinig loon zochten alle werknemers die de fabriek verlieten voor de dag elkaar op. De klok gaf al bijna 20 uur aan. Ook Brian zijn dag zat erop. Hij stempelde z'n kaart uit en trok zuchtend de parking op. Het einde van de schemering was een feit. De duistere nacht kon op ieder moment de rest van de dag opnemen. Volgend in het pak arbeiders raakte hij uiteindelijk ook buiten, daar stond een groepje hem op te wachten bij de grote, roestige poort net naast de smalle gangen en kleine deurtjes die ze moesten doorlopen.

“Hey, Brian. Ga je mee naar de Kroost?” vroeg een diepe stem langs zijn rechterkant. Met wat tegenzin draaide hij vermoeid zijn hoofd naar rechts. Hij zag een vijftal collega's staan, allemaal besmeurd met de overblijfselen van hun job. De vijf stonden onder leiding van een zwarte man met een zwarte muts op en een kapotte jas, wachtend vol ongeduld op zijn antwoord, maar hij moest ze uiteindelijk teleurstellen.

“Nee, sorry, jongens. Ik moet nog iets doen”, zei Brian gefocust op zijn plannetje.

“Ook niet als David betaalt?” klonk het van de collega met de dikke snor die verborgen stond in het pakketje. De man genaamd David klonk opeens uit de kudde en reageerde verbaasd op de insinuatie dat hij de eerste ronde zou betalen.

“Nee, sorry, mannen. Andere keer!” zuchtte Brian die zijn hoed op zijn hoofd goed zette. Buiten de hoed droeg hij opnieuw zijn zwarte, mantelachtige regenvest boven zijn werkbroek en werkhemd. De nachten waren koud en lang. Voor de verbitterde Brian waren dat de momenten waarop hij later met spijt zou terugkijken afvragend waarom hij die frisse pint met zijn collega’s niet had aangenomen...hij zat er gewoon te ver doorheen. Gewikkeld in zijn eigen pessimisme kon hij het licht aan het einde van de tunnel even niet meer zien. Hij hoorde de collega’s nog nalachen terwijl zijn grote voetstappen de straten opschrikten. Met zijn hoofd naar beneden gebogen en zijn handen in z’n lange jaszakken marcheerde hij meteen naar zijn autootje die juist buiten de metaalfabriek stond. Net voor hij het slot van zijn auto ging openen, wierp hij nog een droevige blik op het decadente, industriële landschap. De zwarte wolken mengden zich met de omgeving en maakten de nacht nog donkerder dan ze al was. In een vloeiende beweging stak hij zijn sleutel in het contact van de auto. De motor ging aan net als de sigaret die hij tussen zijn tanden had gestoken. Met de koplampen op verlichtte hij de slecht aangelegde wegen rondom de industriezones. De meeste fabrieken waren ergens in een donker gat verstopt waar zelfs ratten geen idee van hadden dat ze bestonden.

Wat later stond hij midden een verlaten straat geparkeerd met twee banden op het trottoir. Hij leunde nonchalant tegen zijn auto terwijl hij een peuk aanstak. In z'n zwarte regenjas was hij amper te spotten. Het vuurpuntje van de sigaret gaf zijn *préséance* wel prijs. Een figuur gewaad in de schaduw van de bakstenen gebouwen wandelde naar hem toe met opgetrokken schouders. Hij stopte op een paar meter van Brian, die keek niet verrast onder zijn hoed door.

"Ben jij B.V.?" Hij noemde de initialen om zo anoniem mogelijk af te spreken. Brian zuchtte zijn rook uit en zei dan: "misschien".

"Beretta?" De figuur die bij ieder gezegd woord een wolkje uitte door de kou hield een plastieken zak vast in zijn hand. Brian wist wat hij moest doen, zijn zelfzekerheid regelde het hele proces. In de binnenzak van zijn zwarte regenvest haalde hij een klein pakje te voorschijn gewikkeld in een soort bruinkleurig inpakpapier.

Enkele minuten later was hij weer onderweg in zijn auto met een fles rum in zijn linkerhand en een net aangekocht geweer liggend op de passagiersstoel. Op de radio klonk een politiek debat betreffende het pas ingevoerde vrouwenkiesrecht. Het debat ging onder andere over de bekwaamheid van sommige doelgroepen, wat dan weer uitmondde in een duel over seksisme en vrijheid van meningsuiting. Brian was zeker niet bezig met het debat maar meer met zijn fles rum waar hij de laatste druppels van opdronk. Hij begon het te voelen in zijn hoofd. De oogleden werden zwaar en de hersenen functioneerden niet meer zo goed als ze zouden moeten. Terwijl de staat van zijn rijden verslechterde, gooide hij gefrustreerd zijn lege, glazen fles rum het raam uit. Het spatte uiteen op de weg in de buitenwijken. Het ging niet goed met hem. Hij zweette en had het warm, ook al was het een kille herfstnacht. Hij probeerde zijn

regenvest al rijdend los te maken en kreeg zo zijn eerste waarschuwing wanneer hij met zijn band tegen het voetpad reed. Hij kon nog net op tijd corrigeren. Dit was het moment om tot inkeer te komen dat hij niet meer in staat was om te rijden, al kon het hem allemaal niet veel meer schelen. Net voor een T-splitsing parkeerde hij de wagen half op het voetpad. Voor zich zag hij een soort stadsparkje omringd door een grote muur. Zowel links als rechts liep de straat door naar een ander stuk van de stad, naar een ander verhaal uit een ander leven. Hij zette de motor af en doofde de lichten. Het verbaasde hem hoe stil het was op de straten na middernacht. Hij had eens goed nagedacht over zijn leven en het beviel hem niet. Hij vond dat hij een onbestaand, eenzaam leven leidde zonder enige hoop op een betere toekomst. Als alle wegen worden afgesloten is men verplicht de weg te nemen waar de keuze ontbreekt. In een trage beweging zette hij zijn hoed van zijn hoofd en smeed hij deze op de achterbank van zijn zwarte Ford. Hij nam het handgeweer dat naast hem op de passagierszetel lag te blinken. Behoedzaam zette hij het geweer tegen zijn slaap. Hij verwachtte een adrenaline rush of een terugtrek beweging maar dat gebeurde niet. Het verbaasde hem dat hij er koeler dan ijs bij zat. Met gesloten ogen spande hij de haan op. Net op het moment dat het geweer moest afgaan, hoorde hij een luide knal van buiten af. Uit reflex opende hij zijn ogen, niet wetende of hij al dan niet dood was. Door de verwarring liet hij het geweer vallen. Een rookpluim steeg naar de ruimte recht voor zijn ogen. Hij had geen idee wat er gebeurd was in die handvol seconden waarin hij zijn ogen had gesloten. Als het stof van de impact verdween, werd het langzaam duidelijk wat er gebeurd was. Een grijze, dure Mercedes lag gekanteld op zijn zijde tegen de muur van het parkje recht voor zijn neus. Het bleef doodstil op een sis geluid na. Brian

wist niet goed wat te doen, maar besloot toch zijn verantwoordelijkheid op te nemen. Hij stapte uit zijn automobiel en wandelde behoedzaam naar het gekantelde wrak, intussen keek hij naar links en rechts wanneer hij de splitsing wou oversteken. Hij zag geen auto in de verste verte. Naarmate hij dichterbij kwam zag hij een klein vlammetje ontstaan juist achter de auto. Zonder na te denken ontdeed hij zich van zijn werkhemd en klopte hij op het vlammetje tot het doofde. Met een curieuze blik probeerde hij een glimp op te vangen van de zwarte schim in de auto. Door de impact was het dak van de auto gedeeltelijk ingedeukt. Brian ging zuchtend op zijn knieën zitten en probeerde via het gebroken raam binnen te kijken. Hij zag een vrouwelijke figuur ondersteboven hangen in de auto. Er lagen veel spullen rond haar heen.

“Hey!” riep hij zacht naar de persoon in de auto, terwijl hij op het gebarsten raam tikte met zijn kneukels. Hij zag dat ze een zwart kleed aanhad. Haar wilde, bruine lokken bedekten haar gezicht volledig. Ze lag bewusteloos in een vreemde positie zonder enige reactie. Met een diepe zucht van ongenoegen besloot hij maar te doen wat juist was. Hij trachtte de deur van de wagen te openen maar veel succes had hij daar niet in. Bij zijn tweede plan besloot hij het raam in te trappen, dat lukte. Daarna wurmde hij zich door het kleine autoraam naar binnen. Met veel gewriemel geraakte hij tot in de binnenkant van de auto. Met zijn sterke schouders sleurde hij de jonge vrouw met man en macht eruit. De grimas op zijn façade verraadde het fysiek zware parkoers dat hij moest doorlopen. Tussen de laatste ademstoten van de auto slaagde hij erin om met de vrouw in zijn brede armen weg te lopen van het wrak. Hij keek vanuit zijn perspectief neerwaarts op haar onschuldig engelengezicht: bruin haar tot in de nek met een paar krulletjes in, de gladste huid dat hij ooit gezien had en mooie, donkerrode lippen.

Met de nacht op de achtergrond droeg de redder het slachtoffer. Hij drukte zijn hoed stevig op zijn hoofd en wikkelde het vuile werkhemd om haar heen. De dame had een zwarte jurk aan tot aan haar knieën. Hij stelde vast dat het geen al te warme trip voor haar geweest moest zijn. Terwijl de herfstperikelen het contrast lieten vervagen beseftte hij dat het beter was dat hij de jonge vrouw mee nam naar zijn appartementje waar ze misschien even kon rusten. Hij opende de portier van zijn auto met de persoon nog in zijn armen, het was niet gemakkelijk maar toch slaagde hij erin. Hij legde haar behoedzaam neer op de achterbank, zelf stapte hij weer achter het stuur. De adrenaline had de alcohol helemaal gesolveerd. Brian reed rustig weg met zijn wagen en liet het dure, rokende wrak ter plekke. Terwijl hij reed, wierp hij nog een blik vanuit zijn ooghoek op het vuurwapen dat naast hem lag. Zijn gedachten lagen nu helemaal overhoop door deze gebeurtenis. Misschien was ze wel een engel die hem van zelfmoord had behoed. Zonder zijn ogen te veel van de lege wegen te houden, propte hij het wapen in het handschoenenkastje bij de lege flesjes whisky die er al een lange tijd verbleven.

Een handvol minuten later waren de twee aangekomen in het kleine appartementje van Brian. De dreigbrieven lagen gestapeld op een tafel met in de achtergrond de jonge dame. Ze lag vredig te slapen op Brian zijn speciaal voor haar opgemaakt bed. Ze lag niet ver van de keuken verwijderd waarin Brian stond te rammelen tussen de potten en de pannen. Ze brabbelde iets terwijl haar ogen voor het eerst het licht weer zagen. Ze voelde met haar tengere, pezige vingers aan haar glanzend voorhoofd en kreunde. Brian pikte dit geluid op en spoedde zich naar zijn patiënt. Hij had het zichzelf intussen wat gemakkelijker gemaakt. Zijn werkkledij lag al in de

mand, dus stond hij in zijn onderhemd en kousen. Hij gaf een robuuste eerste indruk weer op de jonge vrouw.

“Alles ok?” vroeg hij bezorgd met een zware stem. Hij leunde met zijn knie op het egaal wit deken waarop ze lag. Het duurde nog even voor ze weer tot haar zinnen kwam. Een tweede keer opende ze haar ogen, nu zagen ze er meer lucide uit. Eenmaal beseffende dat ze niet op een bekende locatie was, schoof ze paniekerig achteruit als een opgejaagd dier. Brian gaf een lachje prijs en keek naar zijn voeten. De heldere groene ogen scanden Brian van kop tot teen voor ze iets durfde vragen.

“Waar ben ik?” vroeg ze met een boterzachte maar toch trillende stem. Brian trok zich terug en leunde nonchalant tegen de muur. Zijn handen verdwenen in zijn broekzakken en hij sprak met zijn zware stem.

“Je hebt een ongeluk gehad. Je auto is helemaal in de prak. Ik kon je toch niet laten liggen?” Bij de laatste zin wreef hij over zijn zwart, naar achter gekamd haar.

“Wie ben je?” vroeg ze met argwaan. Haar rechterwenkbrauw steeg naar boven.

“Brian Vervaet, als het iets uitmaakt!” zei hij kort.

“Wat ga je met me doen?”

“Zorg gewoon dat je wat rust krijgt, het is al laat. Ik moet zelf naar bed”, sloot Brian het korte kruisverhoor af. De vrouw zag met haar groene katachtige ogen hoe de atletische Brian koel weg stapte. Haar blik straalde wantrouw uit wanneer hij uit het zicht verdwenen was.

De lichten gingen uit in het kleine, bouwvallige appartementje. Enkele nachtelijke uren verstreken terwijl de lokale wereld was gaan slapen. Brian lag onder een deken op de houten met kussens

bedekte zetel. Hij sliep als een roos. Zijn vrouwelijke kamergenote had het bed gekregen. Na een paar uur was er gerommel te horen achter de zetel van Brian, hij werd er langzaam door wakker. Met zware ogen probeerde hij vat te krijgen op de duisternis doorheen zijn kamertje. De paar oranje straatlichten lieten hun licht schijnen door de ruiten. Net wanneer hij weer met een diepe geeuw zijn hoofd neerlegde, hoorde hij opnieuw een bonkend geluid gevolgd door een scherp, vallend object. Hij hoorde hoe een vrouwelijke stem zichzelf probeerde de mond te snoeren, Brian wist genoeg. Geïrriteerd stond hij op en schakelde hij het licht aan. Hij zag dat zijn vrouwelijke medegezel tussen enkele van zijn persoonlijke spullen aan het bladeren was die op zijn tafeltje lagen.

“Wat ben je aan het doen?” vroeg hij geërgerd. De vrouw had niet meteen het goede antwoord, ze stamelde.

“Ik moet weten wie je bent”, sprak ze luid en duidelijk.

“Waarom?” vroeg hij zich af.

“Ik weet liever in wiens ogen ik kijk”, zei ze. Brian had er genoeg van.

“Ik ben graaf Dracula niet, dus je hebt niets om je zorgen over te maken.” Hij keerde haar de rug toe.

“Ik ben toch niet overtuigd”, vuurde ze terug naar de gedraaide arbeider. Brian draaide zich langzaam om en keek haar scheef aan.

“Misschien is het tijd dat je mijn appartement uitgaat als je toch zo bang bent van me.” Brian probeerde omgekeerde psychologie. Om een of andere reden was de vrouw nu overtuigd van zijn onschuld.

“Zou jij een vrouw de straat op sturen om dit uur?” testte ze zijn karakter.

“Nee, tuurlijk niet. Maar wat ik wil zeggen is...als je wil weggaan, mag je weg. Je bent niet mijn gevangene of zo. Op het einde van de straat staat er een telefooncel!” prikkelde hij haar nog een beetje.

“Ik wil in het midden van de nacht niet naar buiten! Weet je niet hoe koud het is?” snauwde ze wanneer ze haar armen kruiste. Brian draaide met zijn ogen.

“Kijk, je lijkt goed uitgerust, dus zeg me gewoon naar waar ik je kan brengen.”

“Wil je me hier weg hebben?” keerde ze zijn woorden tegen hem. Brian wist meteen dat ze hem aan het manipuleren was, en ook al zei hij in zichzelf dat hij zich niet mocht laten doen, bleek het toch niet zo gemakkelijk te zijn om zich erboven te zetten.

“Van mij mag je hier nog overnachten zolang je me niet constant stoort”, zei Brian op wat het sloeg. Ze kruiste haar armen een tweede maal uit ongenoegen.

“Een dame als ik zet je niet op straat”, momperde ze met een narcistische bijklank. Ze liep naar achteren in het appartementje en stond bij de verste muur van Brian.

“Wat is je naam?” vroeg hij na een stilte. Hij zette zich neer op zijn sofa met een gedraaide nek richting de jonge vrouw.

“Noem me maar Marie!” Nu kon hij ook een label op haar hoofd plakken in de vorm van een naam.

“Oké, Marie! Ik stel voor dat we gaan slapen en dat we morgen verder kijken, goed?” zei hij cynisch. Hij legde de nadruk op haar naam. Brian legde zijn hoofd op een kussen in de zetel en maakte zich klaar om te slapen. Het licht werd uitgeschakeld maar toch voelde hij haar starende ogen branden op zijn rustende lijf.

“Waarom heb je geen foto’s hangen in je appartement?” weerklonk een vraag uit het niets. Brian had geen zin om zijn hoofd van het kussen te heffen en te antwoorden op de onbelangrijke vraag, maar toch deed hij het.

“Ik heb nooit gesnapt waarom mensen foto’s bewaren. Het lijkt me nutteloos!” sprak hij haar koelhartig toe. Hij hoorde de doffe

klanken van haar voeten dichterbij komen. Wanneer hij zijn ogen eventjes toedeed, stopten de voetstappen. Hij opende de ogen. Hij zag haar staan voor het raam. De witte, grauwe maan arceerde haar rechterkant, de andere kant was nog steeds in het duister gewaad. "Heb je er iets op tegen?" vroeg ze wanneer ze een sigaret tussen haar volle, rode lippen plaatste. Brian knikte goedkeurend wetende wat ze wou zeggen. Het kleine vuurtje van haar zilveren Zippo verwarmde de kleurloze kamer voor een ogenblik, daarna was alleen maar het vurig puntje te zien dat als hypnotherapie op Brian zijn ogen werkte. Ze keek naar buiten alsof ze op ieder moment een engel verwachtte vanuit de hemel. Met het maanlicht die over haar waakte, begon Brian te beseffen dat het niet de eerste de beste was die hij had opgepikt vandaag.

Nog voor de ochtendzon de straten raakte, was Brian alweer druk bezig met zich aan te kleden. Hij keek vluchtig vanuit zijn woonkamer naar de bewusteloze Marie die op het bed lag tegen de muur. Ze had geen deken over zich en nochtans was het niet al te warm in het appartementje. De tijd om naar zijn werk te gaan was aangebroken. Hij knoopte zijn flanellen werkhemd tot boven toe en nam zijn lange, zwarte jas mee samen met zijn hoed. In een versnelling probeerde hij zo stil mogelijk de houten deur dicht te trekken om daarna de trap naar beneden te nemen. Zowat halfweg besepte hij dat hij zijn autosleutels niet mee had. Voor hij terug naar boven ging, doorzocht hij de zakken van zijn jas plus de zakken van zijn slordige werkbroek. Met een zucht van vermoeidheid strompelde hij weer naar boven. Brian opende de deur en keek recht in de ogen van een ontevreden Marie. Ze stond met haar handen in haar heupen fronsend door hem heen te kijken. Hij schrok even en sprak haar vluchtig toe.

“Opgepast, dot. Ik moet snel mijn sleutels vinden.” Hij liep door haar alsof ze een spook was. Vluchtig doorzocht Brian zijn zetel. Hij vond zijn sleutel daar niet.

“Zoek je deze?” stond ze met de autosleutels rond haar vinger gewikkeld. Brian kwam dichterbij maar wanneer hij dat deed, verdween haar arm samen met de sleutels achter haar rug.

“Ik wil hier niet de hele dag zitten wachten tot je gedaan hebt!” nam ze het heft in handen. Brian zuchtte en vloekte binnensmonds. Hij wist dat discussiëren niet veel nut had in deze situatie.

“Wat wil je?” vroeg hij ontevreden wetende dat hij toch zou toegeven.

“Neem me mee naar je werk?” discussieerde ze met grote ogen.

“Wat? Dat kan ik niet. Een vrouw in de fabriek is taboe”, schoot hij meteen het idee af.

“Weet je? Ik zal je naar je huis rijden. Waar woon je?” vroeg Brian.

Hij zag de twijfel op haar gezicht. Ze stotterde even voor ze een stille ‘ok’ over haar lippen kreeg. Marie nam haar spullen mee wanneer ze Brian de sleutel van zijn auto gaf. Met een blik vol ongenoegen keek hij haar in de ogen, ze keek hem lang niet aan. Brian ging naar beneden. Zijn herenschoenen klonken door de holle gangen. Marie zuchtte wanneer ze de deur dicht trok en zijn zog volgde naar beneden.

Brian zat al in zijn auto die hij voor de deur van het appartement had geplaatst. De ochtendzon scheen op zijn oude, hoekige automobieltje. Het was niet al te warm buiten. Marie had een zwarte sjaal uit haar handtas gevist, maar had nog altijd last van de ijzige koude. Ze had immers alleen maar haar zwart kleedje aan. Ze plaatste zich naast Brian in de zetel. De twee keken beiden recht voor zich uit alsof ze elkaar niet konden uitstaan. Met een traag

manoeuvre trok hij de auto op de lege weg. Het was zo vroeg dat ze met het verkeer geen rekening moesten houden.

Enkele minuten gingen voorbij wanneer de auto op het gemak door de stad trok. Het kleine, opkomende waterzonnetje verschool zich vaak achter de wolken, terwijl de stoom spookte door de stad.

“Wat deed je eigenlijk om dat uur in de stad?” brak de curieuze Marie de stilte. Ze voelde aan haar voeten een lege fles alcohol liggen. Ze besloot er maar niets over te zeggen.

“Dat kan ik even goed vragen aan jou”, zei hij beheerst.

“Je bent niet echt een grote prater, hé?” vroeg ze met een lachje.

Brian keek voor het eerst naar zijn rechterzijde. Hij toonde een pokerface.

“Niet echt, nee”, antwoordde hij na een kleine pauze.

“Dit wordt een lange rit”, zaagde ze terwijl ze haar hoofd tegen het venster te ruste legde. De auto zoefde verder door de stalen jungle die nog altijd stil lag op het moment. Een verveelde Marie vertikte het om eenzaam de weg af te leggen, dus draaide ze de radio aan. De diepe stem van een nieuwsanker was hoorbaar. Hij sprak een paar zinnen uit over het herfstachtige weer voor de naald werd verzet. Een treurige jazzpiano kwam op met daarover de energieke saxofoon van Charlie Parker. Op de tonen van ‘Blue Bird’ reden de twee de stad uit en de rode ochtendhorizon tegemoet. Na een dik halfuur rijden begonnen ze aan te komen in de meer agrarische gemeenschappen. Het ene afgelegen dorpje na het ander werd afgemalen voor ze uiteindelijk op een verlaten grindweggetje belandden. De auto botste op en neer maar de bestuurder en de passagier bleven er kalm bij. Ze reageerden onbewogen op de hobbels alsof het niets was.

“Je bent toch zeker dat het hier is, hé?” vroeg Brian die begon te twijfelen. Door zijn voorruit zag hij alleen maar wat heuvellandschappen in de verte en hier en daar een plukje bos. “Ja, we zijn er bijna”, stelde de vrouw hem gerust. Na een paar seconden rijden sprong Marie weer op. “Kijk, het is dat huis daar in de verte!” wees ze met haar vinger. Brian zag over het afgelegen landschap een kolossaal, wit huis staan dat almaar groter werd naarmate ze dichterbij kwamen. Brian had nog nooit zo’n groot huis gezien in zijn leven. Het houten stulpje had maar liefst drie verdiepingen. Het was geschilderd in het wit met zwarte lak aan de ramen. Verder was er een ruime, afgedekte portiek afgewerkt met een reeks zuilen en een groot tuinhuis dat los stond van het originele gebouw. Brian passeerde de houten, simplistische brievenbus die op het gras geposteerd stond naast de oprit. Alleen het nummer 4 was erop te lezen. Met een grote vlag stof reden ze op de oprit van het huis. Er stonden nog twee auto’s voor de portier geparkeerd en niet de minste: twee strakke, dure Jaguars stonden model voor de enorme houten woning in niemandsland. Brian stond letterlijk met een open mond en een verbaasde blik te kijken naar de auto’s en het huis. Alles overviel hem een beetje. Zo had hij nog niet door dat Marie z’n auto al was uitgesprongen om te laten weten dat ze terug was van haar avontuur. Na een paar seconden verbijstering stapte Brian ook langzaam uit zijn wagen met zijn hoed in zijn hand. Hij bleef ondanks alles wel heel koel in zijn omgang. Hij nam geen notities van de snobistische aankopen en liep via de maagdelijk, witte zuilengang door naar de deur waar Marie ongeduldig en enthousiast stond te trappelen. Ze gebruikte de bel en keek hem blij aan. Brian daarentegen vond het raar dat ze geen sleutel van het huis had en keek haar verdacht terug aan.

“Heb je geen sleutel van het huis?” vroeg hij dan maar wanneer hij zijn hoed van zijn hoofd zette. Nog voor Marie de kans had om op de vers geverfde, witte deur te kloppen, werd ze opengetrokken. Een grote man van middelbare leeftijd staaarde de twee aan met zijn blauwe ogen verduisterd onder zijn zware oogleden. Hij had een grijs stoppelbaardje en een dunne, grijze haarlijn op zijn hoofd dat voller liep naar een centraal punt op zijn hoofd. Zonder veel enthousiasme keek hij Marie aan alsof hij haar op dat gegeven moment wou uitschelden. Brian plooidde de randen van zijn hoed uit spanning, al liet hij het niet merken in zijn stijve blik.

“Marie!” sprak hij haar naam uit met een licht Frans accent. Het was het eerste dat Brian opviel.

“Oh, je hebt geen idee hoe goed het voelt om thuis te zijn”, liet ze dramatisch over zich uitschijnen. Brian keek onverschrokken het toneeltje uit. Hij zag de grote, oudere man ook zuchten. In zijn rimpels van ouderdom waren de emoties moeilijker te verstoppen, zo zag hij.

“Oh, ontmoet Brian! Hij redde mijn leven”, stelde Marie de twee heren aan elkaar voor.

“Aangenaam”, schudde Brian de hand. De man boog zijn hoofd lichtjes, voor hij hem aankeek met een dode blik. Hij was een beetje groter dan Brian maar wel een stuk minder breed.

“Kom binnen en vertel me wat er gebeurd is”, sprak hij uit. Marie stond enthousiast te poppelen en stormde het huis in. Ook Brian wandelde respectvol voorbij de grotere Fransman het huis binnen.

“Johnny, viens ici s’il te plaît!” hoorde hij de man vanaf zijn voordeur roepen naar buiten. Brian had geen idee wat er zich daar afspeelde, maar was er wel nieuwsgierig naar. Met groot getrokken ogen liep Brian door het huis, het had een vakantieachtige indruk. Zodra hij de gang in liep, was hij meteen verbaasd een juwelen

kroonluster te zien hangen boven de trap. Met zijn hoed in zijn handen keek hij naar het object alsof hij een god gezien had. “Brian!” riep Marie bezorgd. Ze ging eventjes kijken waar hij bleef. Intussen was de Franse man bij Brian gekomen. Hij begeleidde hem met zijn hand op zijn rug naar de woonkamer. Wanneer hij samen met de twee huisbewoners de woonkamer betrad, verviel hij opnieuw in de verbazing van het imposante. De grootste televisie die hij ooit had gezien stond een metertje van hem af, de tafels waren letterlijk gemaakt van kristalglas en de gouden trofeeën die in de kast stonden tegen de muur trokken allemaal zijn aandacht. De witte muren van het rijkelijk versierde huis hingen tevens vol met renaissance schilderijen zoals de Madonna Del Granduca van 16de -eeuwse Italiaanse schilder Rafaël Santi. Brian had misschien geen verstand van kunst, maar zag het voorwerp wel als geld dat aan de muur hing te rotten.

“Koffie?” vroeg de man met zijn zware, oudere stem. Intussen kwam er nog een brede kerel het huis binnen alsof hij er woonde. Hij was bijna twee meter groot, was kaalgeschoren en had een blik op zijn gezicht alsof hij de hele buurt ging uitmoorden. Hij liep meteen door naar de kleine keuken waar de andere man zich bevond. Hij flitste voorbij in zijn duur, donkerblauw maatpak wanneer Marie in zijn gezichtsveld verscheen.

“Koffie, Brian?” bood ze teder aan de slapende Brian die bleef hangen in zijn gedachten.

“Ja, sorry”, zei hij kalm. Hij was nog steeds onder de indruk. Marie keek hem zoekend naar aandacht aan wanneer hij z’n focus richtte op de twee mannen in de keuken. Hij kon uitmaken dat ze Frans tegen elkaar praatten, maar zijn Frans was niet goed genoeg om de conversatie te volgen.

“Niet op letten, ze spreken altijd Frans tegen elkaar.” Ze probeerde de focus weer op zich te nemen. Brian concentreerde zich weer op het vrouwtje voor zich en gaf een nerveus lachje vrij.

“Kom op, we gaan koffie drinken”, ze begeleidde hem naar de koffietafel die niet ver van de keuken stond. Brian volgde haar spoor. Op de houten tafel stond een gouden klok tegen de muur. Zijn oog viel meteen op de perfectie van het artefact. Brian nam plaats aan de linkerkant van de tafel, Marie ging over hem zitten.

“Marie, kom even helpen met de koffie!” beval de man haar vanuit de keuken. Ze sprong recht en wandelde naar de keuken. Brian had intussen nog wat tijd om rond te kijken. Hij maakte een balans op in zijn hersenen wat dit allemaal zou opbrengen moest hij dit kunnen verkopen op de zwarte markt. Brian inspecteerde intussen het gouden klokje dat op zijn tafel stond tegen de muur. Het zat onder een beschermende laag glas. De klok bestond uit veel sierlijke, creationistische tierelantijntjes met als afwerking de groene smaragd die zich net boven het uurwerk zelf bevond. De edelsteen maakte van de klok een uniek stuk. Brian zag door de tijd van de klok en inspecteerde de wijzers vanachter de stolp waarin het stond.

“Mooi, hé? Het was een cadeau van een goede vriend van mij!” klonk de oudere, mannenstem van achter zijn rug. Toch was Brian niet verrast de stem te horen.

“Het is prachtig. Hoeveel weegt ze?” voedde hij zichzelf met informatie.

“Bijna 40 kilogram...niet slecht voor een klokje van 30 centimeter, hé?” lachte de man. Brian zag bij de lach een gouden tand zitten achter zijn hoektand. Met een twijfelende blik lachte hij terug.

Intussen schoof Marie hem de koffie toe in een mooie, klassieke, porseleinen tas waar het suikertje al klaar lag voor gebruik. Ook Marie had koffie, ze dronk de hare zwart.

“Melk?” vroeg de man. Brian knikte.

“En wat vind je ervan?” zocht Marie zijn interesse met een zwoele stem.

“Van wat?” vroeg Brian terug wel wetende wat ze bedoelde.

“Het huis, de locatie”, zei ze terug. Ze leunde op haar armen over de tafel.

“Jullie hebben het hier mooi voor elkaar.” Brian dronk ongemakkelijk van zijn koffie, ook al had hij zijn melk nog niet.

“Alsjeblieft.” De melk werd hem gegeven. Brian kapte het zilveren kommetje helemaal in zijn zwarte koffie. Hij knikte terug uit dank.

“Gaan jullie me nog vertellen wat er is gebeurd?” viel de man met de deur in huis. Hij keek de twee aan. Zijn blik veranderde van enthousiast naar ongeduldig nadat er een moment van stilte viel.

“Wel, Marie haar auto viel in panne in de stad...dus ik heb haar naar hier gebracht”, nam Brian het voortouw. Hij keek met zijn blauwe, kalme ogen in de ogen van de man. Beide heren probeerden elkaar te lezen. Brian zag ongeduld en opgekropte frustratie bij de man, maar hij kon niet over de kalmte kijken bij Brian.

“En waar ben je dan blijven slapen?” vroeg de man alsof het een kruisverhoor was.

“Euh...” Marie kreeg geen woord over haar lippen, dus besloot Brian het opnieuw over te nemen.

“...Ik heb haar naar het Hendrickshotel gebracht”, zei hij terwijl hij een sigaretje uit zijn binnenzak toverde.

“Mag ik?” vroeg hij met de sigaret tussen de lippen.

“Natuurlijk, je bent de gast hier”, offerde Luc zijn dure, zilveren Zippo op voor een vuurtje. Brian keek hem recht in de ogen

wanneer het vuur oversprong op de sigaret. Hij observeerde verwijde neusvleugels bij de man.

“Je weet wel dat hotel op de Keizer Charleslaan?” De rook pufte weg uit zijn mond.

“Misschien is het je niet opgevallen maar ik ben niet van hier”, zei de man ertussen.

“Waar is mijn peperdure Mercedes nu?” vroeg hij opnieuw aan Marie.

“Die staat in de garage...we hebben hem binnen gedaan, hé?” Ze betrok Brian erbij om het alibi te volmaken. Brian knikte.

“Gelukkig hebben jullie hem niet midden de stad laten rondslingeren. Die werkloze smeerlappen zouden er direct opzitten.” Een sparkel vloog weg van zijn haatdragend karakter.

“Kan ik jullie toilet eventjes gebruiken?” vroeg Brian met de sigaret tussen zijn tanden.

“Natuurlijk, het toilet buiten is verstopt voor het moment, dus je zult deze in de badkamer moeten nemen”, zei de man traag.

“Kom! Ik zal het je tonen.” Marie stond op en paradeerde in haar zwarte jurk door het huis. Brian wandelde haar achterna. De man bleef zitten op zijn stoel en bekeek het duo scheef aan alsof hij het niet betrouwde. De wantrouwende blik werd gevolgd door wat gewrijf over de stoppeltjes op de kin van de man. De kale man passeerde hem en knikte. Het werd stilaan duidelijk dat de kale, brede man als een soort bodyguard diende voor het Franse mannetje.

Ondertussen nam Marie Brian mee naar boven. Er werd geen woord uitgewisseld op de weg. Marie liep voor en toonde Brian de laminaten gang met drie kamers aan de linkerkant, drie kamers aan de rechterkant en een kamer op het einde van de gang, deze kamerdeur stond op een kiertje.

“Welke is de badkamer?” vroeg Brian kalm met een hand in zijn broekzak. Marie wees naar de rechterkant van de gang de diepte in. “De laatste?” zocht hij bevestiging. Ze knikte met een glimlachje. Met zijn herenschoenen marcheerde hij over de rode mat die de laminaten vloer beschermde. Zodra Brian de deur van de badkamer had toegetrokken, besloot Marie om weer af te dalen naar het gelijkvloers. Ze kreeg direct de man onder haar neus, ze verschoot. “Ce qui ça? Qu’est-ce que tu peux dire?” vroeg de man haar op een dreigende toon.

“Doucement, Luc. Il m’a aidé!” reageerde ze terug.

“Doucement? Je ne te crois pas. C’était la dernière fois que tu prends la fuite. La prochaine fois que tu peux faire quelque chose stupide comme ça, je dois prendre les méthodes drastiques. Tu me comprends!” dreigde hij. De vrouw staarde hem ontsteld aan.

“Je suis une femme avec une vie. Je ne suis pas ton objet, Luc. J’ai aussi des rêves et des espoirs. C’est assez!” kwam ze voor zichzelf op. De tranen stonden in haar ogen bij haar verdediging. De man keek haar aan zonder een spier in zijn gezicht te verpinken.

“Tu es folle!” voegde hij eraan toe voor hij haar kop niet meer kon zien. Hij liep de gang uit naar de living toe. Marie moest aan de andere kant proberen haar emoties te bedwingen. Er speelde een heuse strijd af in haar hoofd.

Intussen had Brian boven zijn persoonlijke zaak afgewerkt. Hij zeepte netjes zijn handen in om ze daarna af te spoelen. Hij staarde zichzelf aan via de gigantische spiegel die van de lavabo tot het plafond reikte. Een strijk door het haar en een zucht later verliet hij de badkamer. De arbeider keek met argusogen naar het einde van de gang waar de deur op een kiertje stond. Brian z’n nieuwsgierigheid sleepte hem mee de kamer in. Met een subtiel tikje opende hij de houten deur van de enorme kamer. Zijn ogen

konden al het moois niet bijhouden. Heel zijn gezichtsveld was gevuld met rijkdom. De herenschoenen gingen stapje per stapje de kamer in om al dat moois van dichtbij te bewonderen, maar het had toch één iets in bijzonder waar hij zich aangetrokken tot voelde. Tussen de twee ramen stond een houten, klassieke kast met daarin een origineel handgeweer gemaakt uit zilver met een ivoren handvat. In het handvat stonden de initialen 'L.J.' gegraveerd in een klassieke, gouden print. Hij schatte dat het geweer al zeker vijftig jaar oud moest zijn en een onschatbare waarde had. Het vuurwapen lag op een fluwelen, rode lopertje in de doorkijkkast met langs elk kant een oude, zwart-wit foto van de voorouders. Maar het echte prijskaartje ontdekte hij pas later. Wanneer hij zijn hoofd draaide en voor het grote, opgemaakte hemelbed stond, zag hij dat het laken van een van de nachttafeltjes niet tot op de grond kwam. Men kon een grijze streep zien langs de onderkant. Het trok Brian zijn aandacht en voorzichtig begaf hij zich naar het betreffende nachttafeltje. Hij zette het kleine nachtlampje eventjes op het zachte bed en ontdeed het witte kleedje van het tafeltje: een grote, zware, ijzeren kluis maakte zichzelf kenbaar. De kluis was bijna een meter groot en had een grote, zware hendel die men moest opendraaien met behulp van een draaislot dat boven de hendel stond. Met een heimelijk gevoel wreef hij over de kluis tot hij voetstappen hoorde in de gang. Nog sneller dan de bliksem legde hij het wit kleed terug op de kluis en het nachtlampje er nog eens op. Verschrokken keek hij naar het deurgat en zag hij de nieuwsgierige ogen van Marie.

“Wat ben je aan het doen?” vroeg Marie terughoudend. Ze wreef zichzelf onzeker in de nek. Brian week geen moment van zijn koelte af en bleef eerlijk.

“Dit is net een klein museum, ik wou eens rondkijken”, sprak hij uit.

“Het is allemaal van Luc. Sommige dingen zijn meer dan tachtig jaar oud, zoals dat geweer daar in die kast...” Ze wees naar de houten kast. Brian wist maar al te goed welk geweer ze bedoelde.

“...Zijn grootvader vocht in de Frans-Pruisische oorlog en overhandigde hem zijn zelfgemaakte geweer vlak voor hij stierf”, legde ze uit. Brian wandelde naar de kast om de volle intensiteit van het verhaal te voelen.

“Dat is indrukwekkend”, toonde hij z’n respect.

“Ja, het is niet niets”, lachte ze nerveus. Met haar bruine, volle haren ging ze naast Brian staan. Er was net geen kop verschil tussen de twee. Ze keken elkaar aan.

“Hoe komt hij aan al die dingen?” vroeg hij met argwaan.

“Ik...Ik zal het wel eens uitleggen.”

“Ik twijfel er niet aan dat alles wel een boeiend verhaal heeft”, keek hij nog wat verder rond. Zijn oog viel op een abstract schilderij net naast de geopende deur. Om het volledig te kunnen bewonderen moest hij de deur weer op een kiertje zetten. Een artistieke, monochrome afspiegeling van een stad uit de jaren '20 stond neergestreken op het doek. Er was op te zien hoe enkele mensen buitenstonden op de kasseistraten voor een bouwvallig cafeetje. De mensen op het doek leken gelukkig: elk een pintje bier in hun hand, een lach op hun gezicht en badend in de warmte van elkaars gezelschap. Terwijl aan de andere kant van de straat zaten twee zwervers kaart te spelen op een leeg, houten vat bier. Het schilderij stond symbool voor de stad die zich onverschillig achtte over de diversiteit van de mens, maar het toch nodig had om te kunnen bestaan. Marie ging naast Brian staan die het gedetailleerde schilderij voor 100% wou absorberen in zijn geheugen. Marie staarde ernaar als een koe op een trein, totaal onwetend.

“Ik heb het nooit gesnapt”, zei ze in de artistieke stilte.